

[Wilhelm]

chef. Der er tværtimod praktisk taget frit slag for offentligt ansattes ytringer, også når disse er kontroversielle, og når de går imod regeringens officielle standpunkter, blot de er gennemført konservative eller helst ligefrem reaktionære. Det slår man ikke ned på, det har ingen ønsket stoppet, det har aldrig ført til afskedigelse, forflyttelse eller overspringelse. Men ytringer af den modsatte observans er straks en anden sag. For at sammenfatte: ytringsfriheden for offentligt ansatte er ikke nogen veldefineret størrelse, men derimod hvad man kunne kalde en politisk variabel.

For VS' vedkommende kan jeg sige, at vi kun accepterer de begrænsninger i offentligt ansattes ytringsfrihed, som følger af hensynet til den enkelte borgers privatliv. Vi mener således, at offentligt ansatte, som ser en konflikt mellem klienternes interesser og magthavernes interesser, skal have lov til at vælge klienternes parti og at gøre dette offentligt. Faktisk mener vi, at det ideelle ville være, at holdningen hos de offentligt ansatte var den, at de er klienternes tjenere fremfor magthavernes redskaber, og at de således altid fandt at burde vælge klienternes parti.

Jeg vil gerne understrege, at vi mener, at dette synspunkt forpligter også for den samfundsorganisering, vi selv tilstræber. Vi erkender, at vores holdning også har den konsekvens i dagens virkelighed, at atomlobbyen fortsat kan føre sig frem, og at uniformerne med deres ekspertudsegn fortsat kan øve pression for mere krigsletetøj og mere lov og orden. Det er vi parate til at tage med. Den holdning derimod, som forvaltningscheferne, herunder de ansvarlige ministre og forskellige socialdemokratiske borgmestre, har udvist i de sager, jeg her har været inde på, kan illustreres således:

Hvis det havde været i rigsstatistikerens, i indenrigsministerens eller i finansministerens magt, så ville de to journalister på Jyllands-Posten, som afslørede Kommunedatas systematiske overtrædelse af sikkerhedsbestemmelserne – og som i øvrigt netop har modtaget Cavlingprisen for det – være blevet forflyttet til Jyllands-Postens kantine, før det nåede så vidt. Hvis det havde stået til socialborgmesteren i København eller til socialministeren, så ville de to journalister, der har afdækket bistandslovens og pensionsreformens faktiske virkninger, være blevet sygemeldt og derefter fyret. Hvis det havde stået til for-

svars- eller statsministeren, så ville de to journalister på Ekstra Bladet, som afslørede FET-skandalen og fik sidste års Cavlingpris for det, være blevet forflyttet til snerydning på Rådhuspladsen, hvilket selvfølgelig, kunne finansministeren sige, også er en samfundsvigtig opgave.

Sammenfattende: hvis man havde kunnet behandle alle de offentligt ansatte på denne måde, eller hvis man havde kunnet behandle alle, som man behandler offentligt ansatte, så ville man for længst have lukket kæften på al kritik, som det allerede i det væsentlige er gennemført i Danmarks Radio.

Arentoft (FP):

Finansministeren sagde i sit indlæg, at offentligt ansatte gerne må udtale sig i offentlige anliggender om, hvad de vil. De må blot ikke udtale sig om noget, de ved noget om. Det er jo paradoksalt. Simpelt hen paradoksalt.

Jeg er i øvrigt også helt uenig med hr. Melchior, der finder det urimeligt, at fremskridtspartiets ordfører drager cand. polit. Jussi Merklin ind i debatten i dag. Der er da ingen tvivl om, at det er den egentlige årsag til denne debat. Enkelte ordførere har jo også konkret nævnt cand. polit. Jussi Merklin og omtalt hans saglige udtalelser til pressen, der har medført hans forflyttelse til et mindre væsentligt sagsområde i administrationsdepartementet.

Jeg har selv en lille smule viden på EDB-området og har også studeret en lang række af de saglige indlæg, der er kommet fra hr. Merklin, og jeg kan sige, at de er både saglige og relevante. Det giver mig anledning til at stille to helt konkrete spørgsmål til finansministeren. For det første: billiger finansministeren Jussi Merklins forflyttelse med den lidt dunkle officielle begrundelse: samarbejdsvanskeligheder, vel reelt på grundlag af det af hr. Thorndahl citerede brev fra rigsstatistikerens til departementschef E. Bonnerup Nielsen? Og det andet spørgsmål: vil ministeren tage skridt til, at cand. polit. Jussi Merklin flyttes tilbage til sin tidligere stilling, hvor hans viden og kunnen kan udnyttes fuldt ud, samtidig med at finansministeren pålægger parterne at arbejde sammen?

Hvis ministeren siger ja til det sidste spørgsmål, så kunne jeg have lyst til at fore-